

A mai európai experimentális költészet egyik legfontosabb eseménye az évente megrendezésre kerülő Polyphonix-találkozó. Újító szándékú, a más-jellegű művek és művészek fesztiválja, melyet elsősorban az avantgarde múltjának és jelenének hangsúlyozása jellemez. A mostani, 1986. június 2-a és 18-a között megtartott párizsi találkozó is folytonosság-tudat jegyében telt. A Polyphonix Szervezet vezetőségének tagjai - Jean-Jacques Lebel, Arnaud Labelle-Rojoux, Jacqueline Cahen, Bernard Heidsieck, Papp Tibor, Juliene Blaine és Nanni Balestrini - arra törekedtek, hogy a világ minden tájáról összegyűjtsék azokat a költőket, akik alkotásaikban a líra "nyelven túli nyelvét" próbálják kialakítani, új médiumok /video, számítógép/ segítségével a totális költészetet kívánják létrehozni. A Találkozó estjein, melyeken alkalmanként 8-10 költő lépett fel, szinte minden "költészeti" műfaj képviselve volt. A video-verstől az akusztikus költészetben, a tánc-versen, a body-art-on, a repetitív-minimal poetry-n át a performance-ig mindent láthatott a közönség. Ha neveket kell kiemelni, talán a híres akcionalista Joel Hubaut-t, az akusztikus Gerhard Rühm-öt, a "repetitív" Jerome Rothenberget, a kiváló Peter Rose-t és az olasz Patricia Vicinellit említem, hozzátéve: felsorolásom nem teljes.

A magyar résztvevők - Bujdosó Alpár, Papp Tibor, Petőcz András, Szkárosi Endre - a Találkozó legjobbjai közé tartoztak. Jelenlétük nemcsak a magyar, de a kelet-európai költészet iránt is fokozta az érdeklődést.

Petőcz András